

Usnesení Vyššího vojenského soudu ze dne 31.07.1974, sp. zn. To 187/74, ECLI:CZ:VVS:1974:TO.187.1974.1

Číslo: 29/1975

Právní věta: Soud může učinit rozhodnutí, že se podmíněně propuštěný ve zkušební lhůtě neosvědčil, a že se tedy vykoná zbytek trestu, něhož byl podmíněně propuštěn, nejpozději do roka od uplynutí zkušební doby. Po uplynutí této doby by soud mohl učinit rozhodnutí o neosvědčení se a výkonu zbytku trestu dotyčnou osobou jen v případě, že k rozhodnutí soudu nedošlo z viny podmíněně propuštěného.

Soud: Vyšší vojenský soud

Datum rozhodnutí: 31.07.1974

Spisová značka: To 187/74

Číslo rozhodnutí: 29

Číslo sešitu: 6-7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Podmíněné propuštění

Předpisy: 140/1961 Sb. § 64 ods. 1
§ 64 ods. 3

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

29

Soud může učinit rozhodnutí, že se podmíněně propuštěný ve zkušební lhůtě neosvědčil, a že se tedy vykoná zbytek trestu, něhož byl podmíněně propuštěn, nejpozději do roka od uplynutí zkušební doby.

Po uplynutí této doby by soud mohl učinit rozhodnutí o neosvědčení se a výkonu zbytku trestu dotyčnou osobou jen v případě, že k rozhodnutí soudu nedošlo z viny podmíněně propuštěného.

(Usnesení vyššího vojenského soudu ze dne 31. července 1974 sp. zn. [To 187/74.](#))

Vyšší vojenský soud z podnětu stížnosti odsouzeného J. R. zrušil podle § 149 odst. 1 tr. ř. (prvá část věty) usnesení vojenského obvodového soudu ze dne 11. července 1974 sp. zn. Pp 20/71, jímž bylo podle § 64 odst. 1 tr. zák. rozhodnuto, že odsouzený J. P. vykoná zbytek trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců a osmnácti dnů, protože se neosvědčil ve zkušební době stanovené usnesením vojenského obvodového soudu ze dne 30. dubna 1971 sp. zn. Pp 20/71.

Z odůvodnění:

Obviněný J. R. byl rozsudkem vojenského obvodového soudu ze dne 19. června 1970 sp. zn. T 65/70 odsouzen na spáchané trestné činy k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na čtrnáct měsíců. Z výkonu tohoto trestu byl usnesením vojenského obvodového soudu ze dne 30. dubna 1971 sp. zn. Pp 20/71 podmíněně propuštěn a zkušební doba byla stanovena na dva roky. Usnesením vojenského obvodového soudu ze dne 11. července 1974 sp. zn. Pp 20/71 bylo pak rozhodnuto, že J. R. vykoná zbytek trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců a osmnácti dnů, protože se ve zkušební době neosvědčil. Své rozhodnutí soud prvního stupně odůvodnil tím, že odsouzený krátce po podmíněném propuštění z výkonu trestu, tedy po 30. dubnu 1971, se dopustil nové úmyslné trestné činnosti, ze kterou byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dvacet měsíců rozsudkem okresního soudu v Děčíně ze dne 10. května 1972 sp. zn. 2 T 205/72.

Proti usnesení o neosvědčení se ve zkušební lhůtě podmíněného propuštění podal odsouzený v zákonné lhůtě stížnost.

Odvolací soud shledal, že stížnost je důvodná.

Rozhodnutí, jímž byl odsouzený propuštěn z výkonu trestu uloženého vojenským obvodovým soudem podmíněně a jímž byla zkušební doba stanovena na dva roky, nabylo právní moci dne 30. dubna 1971. Z výkladu obsahu § 64 odst. 3 tr. zák. ve vztahu k odstavci 1 téhož zákonného ustanovení vyplývá, že soud může učinit rozhodnutí, že se podmíněně propuštěný ve zkušební lhůtě neosvědčil, a že tedy vykoná zbytek trestu, z něhož byl podmíněně propuštěn, nejpozději do roka od uplynutí zkušební doby. Po uplynutí této doby by soud mohl učinit rozhodnutí o neosvědčení se a výkonu zbytku trestu jen v případě, že k rozhodnutí soudu nedošlo z viny podmíněně propuštěného.

V projednávaném případě soud prvního stupně podle § 64 odst. 1 tr. zák. rozhodl dne 11. července 1974, že podmíněně propuštěný se ve zkušební době neosvědčil, tedy více než jeden rok poté, kdy uplynula zkušební doba podmíněného propuštění. Přitom soud nevysvětlil, proč k tomuto pozdnímu rozhodnutí dochází, zejména pak, zda pozdní rozhodnutí eventuálně nezavinil odsouzený. Odvolací soud podrobným zkoumáním této otázky shledal, že odsouzený nezavinil pozdní rozhodnutí, to je až po uplynutí jednoroční lhůty poté, kdy uplynula zkušební doba podmíněného propuštění. Vyplývá to z těchto skutečností: Veřejné zasedání, jímž mělo být ve smyslu § 332 odst. 1 tr. ř. rozhodnuto ko tom, zda se odsouzený ve zkušební době podmíněného propuštění osvědčil či nikoli, se původně mělo konat dne 6. listopadu 1973. Odsouzený, ač byl o tomto jednání soudu řádně vyrozuměn už dne 19. října 1973 s tím, že jeho účast je nutná s přihlédnutím k požadavku vyjádřenému v § 333 odst. 2 tr. ř., se bez omluvy nedostavil. Tento postoj odsouzeného by sice mohl být hodnocen k jeho tíži, nicméně další skutečnosti svědčící o tom, že do 30. dubna 1974 (tedy do uplynutí jednoho roku poté, kdy uplynula zkušební doba podmíněného propuštění dne 30. dubna 1973), měl soud prvního stupně dostatek možností, aby mohl včas rozhodnout, avšak učinil tak nakonec opožděně.

Po určení nového data veřejného zasedání na 23. ledna 1974, o němž se odsouzeného nepodařilo vyrozumět, soud prvního stupně zjistil z přípisu, který mu došel dne 18. ledna 1974, že odsouzený je ve vazbě okresního prokurátora, neboť je podezřelý z nové úmyslné trestné činnosti. Veřejné zasedání se tedy neuskutečnilo. Neuskutečnilo se ani veřejné zasedání stanovené na 21. března 1974, o němž byl odsouzený řádně vyrozuměn a k němuž měl být eskortován, protože k jeho eskortaci nedal souhlas předseda senátu okresního soudu v Ústí nad Labem, u něhož v té době probíhalo řízení pro novou trestnou činnost odsouzeného. Ačkoliv soudu prvního stupně muselo být známo, že o případném neosvědčení se odsouzeného ve zkušební lhůtě podmíněného propuštění může rozhodnout s ohledem na ustanovení § 64 odst. 3 tr. zák. nejpozději dne 30. dubna 1974, přičemž J. F. od 26. března 1974 vykonával trest v NVÚ MS v Mladé Boleslavi, ke kterému byl pravomocně odsouzen rozsudkem okresního soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 3 T 58/74, soud prvního stupně potřebná opatření neučinil.

S ohledem na všechny uvedené skutečnosti nutno učinit závěr, že k rozhodnutí soudu prvního stupně dne 11. července 1974 o tom, že odsouzený se podle § 64 odst. 1 tr. zák. ve zkušební lhůtě podmíněného propuštění neosvědčil, a že se tedy vykoná zbytek trestu odnětí svobody a v délce tří měsíců a osmnácti dnů, došlo bez viny odsouzeného až po uplynutí jednoroční lhůty uvedené v § 64 odst. 3 tr. ř. Odvolacímu soudu tedy nezbylo, než nezákonné rozhodnutí prvostupňového soudu zrušit.